

1377 29. Nov. 1890: 1. Beh. af Lovf. om Forandr. i Koloniallov for de dansk-vestind. Der. 1378

Kolonierne. Der blev forelagt for Kolonialraadene Forslag herfra dertil, og der blev afgivet Betænkning og taget Beslutning af Kolonialraadene i saa Henseende. Jeg vil anbefale ærede Medlemmer, som interessere sig for at vide, hvad egentlig Meningen er, naar der nu i Betænkningerne tales om en Revision af Kolonialloven i Retning af, hvad der var paa Tale i Aarene 1871-72, at gøre sig bekendt med de Betænkninger og Vedtagelser, der fremkom da; saa tror jeg nok, De ville komme til samme Anskuelse, som Regeringen her hjemme kom til, at det var aldeles umuligt at gaa ind paa Forlangender i den Retning, og at det selvfølgelig blev endnu umuligere at indrømme videregaaende Selvstyrelse paa samme Tid, hvor den finansielle Selvstændighed forsvandt, idet de ikke vare i Stand til at bære de Udgifter, som Loven havde paalagt dem. Det er ikke fordi jeg tror, at det er Tiden og Stedet til at komme frem nu med en udførlig Redegørelse om de Forhandlinger, der ligge saa langt tilbage i Tiden, men jeg skal dog blot nævne efter Grindringen et af Punkterne, som bleve forlangte af et af Kolonialraadene, og det var da det, at en af Bilandets Generalraad — naturligvis ikke Kolonialraadet — af den repræsentative Forsamling vedtagen Anordning behøvede ikke tgl. Stadsfæstelse for at træde i Kraft; det var nok, naar Guvernøren stadsfæstede den, men naar Guvernøren ikke stadsfæstede den, og den saa blev vedtagen anden Gang, var den ikke desto mindre Lov. Jeg nævner kun det som Eksempel paa, hvor vidtgaående Forestillingerne vare om Koloniernes Selvstyre derude, ved Siden af Manglen paa Evne til i finansiel Henseende at kunne holde sig selv oppe. Men som sagt, til disse fuldstændige Dplysninger, som jeg er villig til at give om alt, hvad der direkte og indirekte vedkommer det her foreliggende Spørgsmaal, hører ogsaa en nærmere Forklaring om de tidligere stedfundne Forhandlinger om en Forandring i Kolonialloven, ganske vist i modsat Retning af det, jeg nu foreslaar, som er en Indskrænkning af den koloniale Selvstyrelse. Den Gang gif man i Retning af at ville hævde sig paa en Maade som en selvstændig Del af Staten med egen Styrelse for sig. Der er jo det uheldige Forhold til Stede nu, at hvad enten man vil tilstræbe Balance eller i alt Fald

en mindre Underbalance ved forøgede Indtægter eller ved formindskede Udgifter, saa ville de forøgede Indtægter blive baade Stats- og koloniale, og med Hensyn til de formindskede Udgifter er der ikke den samme Interesse til Stede fra begge Sider for at gaa ind paa en Indskrænkning. Lad være, at Raadet der ude meget anbefaler Indskrænkninger i Statsembedsmændenes Lønning, Guvernørens Lønning o. s. v., eller jeg vil nok sige, om de ville anbefale, som jeg dog ikke mindes, de have gjort efter Dyrøret, Indskrænkning i Militærholdet, saa er det givet, at den, der vilde komme til at føle Indskrænkningen, var ikke Kommunen som saadan, men det var Statsinteresserne, der kom til at lide, og at Kommunens Interesse for at finde nye Statedbjekter eller at finde, hvorledes der kunde indvindes mere Stat paa de gamle Grundlag, derfor vilde være lidet eller ingen, og det er overmaade let forstaaeligt, thi den forøgede Stat indflyder jo i den fælles Kasse, hvoraf baade Statens og Kommunens Udgifter blive afholdte, og Kommunen vilde altsaa ikke saaledes som her i Landet have en Jølelse af, at den ved højere Stat opnaar større kommunale Goder. Den vil sige: Hvorfor skulle vi anstrænge os for at udfinde, hvorledes Indtægterne kunne forøges, naar det store Udbytte tjener til at forøge Statsklassens Indtægter eller at formindste Statsklassens Udgifter til Verne. Det er dette uheldige Forhold, som dette Lovforslag foreslaar at ophæve. Hovedprincippet i Lovforslaget er netop at udstille Statsinteresserne fra Kommuneinteresserne, saaledes at Staten afholder visse Udgifter og oppebærer visse Indtægter og Kommunen ligesaa, saa at det maa bero paa Kommunens Evne til at bære og Willighed til at beskaffe, hvor vidt de kommunale Goder kunne strække sig. Det forekommer mig, at det er et sundt og rigtigt Princip, og det er det, jeg har bragt i Forslag her. Hvorledes man i øvrigt vil stille sig lige overfor Entelthederne i Loven, er for mig af mindre Betydning. For mig er det ganske klart, at saa længe denne uheldige Sammenblanding af Statens og Kommunens Interesser, Statens og Kommunens Indtægter, Statens og Kommunens Udgifter i Genhold til Loven af 1863 bliver ved, saa blive vi sidende i det samme Uføre